

[Svend E. Johansen.]

ringens Standpunkt er Undervisningsministerens? Det er nemlig ubestrideligt, at Socialministeren er gaaet ind for Tanken om Arbejdspligt, han er endda saa langt inde i Overvejelserne, at hans Bekymringer i denne Forbindelse drejer sig om Vanskelighederne ved at skaffe de Penge og de Kaserne, der er fornødne for at realisere Ideen.

Set fra et menigt Rigsdagsmedlems Side kan Situationen gøres saaledes op i Øjeblikket: Socialministeren er for Tanken om Arbejdspligtens Gennemførelse, Statsministeren har udtalt Sympati, Undervisningsministeren er imod, og han har Tilslutning fra den socialdemokratiske Ordfører i denne Debat, hvorimod den radikale Ordfører er tavs. Denne Regeringens Kryds- og Tværsopgave kan jeg ikke løse, og jeg spørger derfor: Hvor har vi Regeringen, og hvor har vi Regeringspartierne i denne Sag? (*Indenrigsministeren* [Dahlgaard]: De kan lade være at prøve paa det). Ja, jeg tror ogsaa, Indenrigsministeren vil faa Hovedpine af at greje den, men Ministeren er maaske vant til Tørnen.

Undervisningsministeren krævede Respekt for den personlige Frihed. I enhver vestræbelse af den Art kan han paaregne Bor beskedne Støtte, og ud fra dette fælles Grundlag, som saaledes er til Stede, kan jeg maaske tillade mig den Dristighed at anvise Ministeren den i og for sig nærliggende Opgave at lære sin Kollega Forsvarsministeren den samme Respekt for den personlige Frihed, saaledes at Forsvarsministeren snarest her i Tinget fremsætter Forslag om den tvungne Værnepligts Ophævelse.

Her er vi saa igen ved Udgangspunktet for det ærede Medlem Hr. Carsten Rafts Betragtninger, idet han paaviste det meningsløse i, at kun en Trediedel af den værnepligtige Ungdom maatte bære Værnepligtens Byrde. Af Retfærdighedshensyn mente saa det ærede Medlem, at de øvrige to Trediedele skulde i Tvangsarbejdslejr. Men, ærede Medlem, det Spørgsmaal er der en meget mere nærliggende Løsning paa og en absolut retfærdig Løsning, nemlig, som vi allerede har sagt det, at ophæve den tvungne Værnepligt. Er der Mening skabt i Undervisningsministerens Krav om Respekt for den personlige Frihed — og det er der selvfølgelig —, og er det den almindelige Opfattelse inden for Ministeriet — hvad der næppe er saa selvfølgelig —, saa maa Konsekvensen ogsaa være den at tage Værnepligtens Byrder fra den danske Ung-

dom og respektere dens personlige Frihed ogsaa paa dette Omraade. Saa maa Tiden vise, om det er Naturens muntre Søn Aladdin, Undervisningsministeren, eller om det er Nureddin, Socialministeren, der løber af med Ministeriets Standpunkt paa dette Omraade.

Tilbage staar saa det uløste og livsvigtige Spørgsmaal: Ungdomsarbejdsløsheden. Ifølge den tidligere nævnte Assistent Vilhelmsen findes der alene i København 20 000 arbejdsløse mellem 18 og 25 Aar, saa „Berlingske Tidende“ har Bund under Fødderne, naar Bladet i den Artikel, jeg tidligere har citeret, gør gældende, at en Generation af dansk Ungdom staar i Fare for at gaa til Grunde.

I en Radiodiskussion forleden Aften om Spørgsmaalet Højskole eller Arbejdslejr deltog en unavngiven ung Mand, som vi kan tage som Udtryk for den danske Ungdom. Han sagde om dette Spørgsmaal kort og godt: „De unge arbejdsløse skal ikke have Tvangsarbejde i Arbejdslejr til 75 Øre om Dagen, der maa skaffes rigtigt Arbejde til rigtig Løn. Ondets Rod og ikke dets Virkninger bør bekæmpes.“ Hermed er i Virkeligheden alt sagt, og Regeringen gjorde klogt i at lægge sig den unge Mands Ord paa Sinde. Endnu er dansk Ungdom ikke ødelagt i Bund og Grund. I sig selv er den sund, og den forlanger ikke Almisser og Barmhjertighed i Form af Understøttelser og social Hjælp, den forlanger Ret til Arbejde, Adgang til Produktionen og Raaderet over de Værdier, den selv kan frembringe, blot den faar Lov til at frembringe dem. Og det er mit Spørgsmaal ikke blot til Regeringen, men ogsaa til Tingets Medlemmer: Hvorfor vil I ikke give den danske Ungdom Lov til at komme ind i Produktionen, saa at den kan tilfredsstille sit Behov gennem frivillige Arbejdsydelse?

Regeringspartierne ved, hvor Skoen trykker, det ærede Medlem Hr. Steen gav et Udtryk derfor, som vi fuldt ud kan tiltræde, da han hævdede, at Skillelinien i det danske Folk findes dér, hvor Grænsen er mellem de Borgere, der skal leve af deres Arbejdsindsats, og de Befolkingsklasser, der i Ly af Særfordele og Privilegier lever af andres Arbejde. Det er de sidste, som skummer Fløden, dem, der forhindrer en rationel og fornuftig Løsning af Arbejdsløshedsproblemet, og skal der være Mening i Galskaben, og det skulde der helst være, maa Regeringspartierne nu, hvor de har opnaaet den absolutte Magt over Lovgivningsvirksomheden, likvidere den hidtil fulgte Kompromispolitik, der har været